

PŘÍBĚH FRANTIŠKA

Udělám cokoli, abych neměl ten strašný pocit viny!

František se rozešel se svou partnerkou Olgou. Nebo tedy přesněji – utekl od ní k jiné ženě (vlastně ještě dívce), protože už neuměl vydržet ty neustálé hádky, které mezi sebou vedli. Jenomže to nebylo tak jednoduché, Olga byla těhotná a otcem byl on. „Jsem ten největší gauner pod sluncem, vždyť jaký chlap opustí svou partnerku měsíc před porodem?“ Neskutečně si to vyčítal, ale udělat to musel. Měl totiž pocit, že kdyby zůstal, bude to jeho konec, protože by se z toho snad zalknul...

~

Všechno se to vlastně seběhlo hrozně rychle. S Olgou se sotva seznámili a po měsíční známosti mu jednou ráno u kafe a housky s medem jen tak suše oznámila: „Jsem těhotná. S tebou, samozřejmě.“ Protože byl František zodpovědný a férový muž – ostatně velmi si na těchto svých vlastnostech zakládal – ihned své partnerce nabídl společné bydlení a hodlal se zapojit do příprav na miminko. „Je to sice dost rychlé, ale třeba nám to spolu vyjde,“ říkal si.

Bohužel se ale brzy ukázalo, že se představy o hezké budoucnosti velmi liší od reality. Jakmile se spolu s Olgou sestěhovali, okamžitě mezi nimi začaly kruté, urputné a nekonečné hádky. Hádali se o cokoli, co se zrovna vyskytlo jako vhodná záminka. Jednou to bylo proto, že František přišel pozdě domů, jindy zas, že něco neřekl přesně tak, jak měl. „Víš, jak blbě se teď kvůli tobě cítím?!“ vinita ho Olga. Důvod k hádce bylo třeba i to, že se František pustil do

umývání nádobí později, než měl, příště zas, že do toho byl moc hrr, když přece Olga potřebuje, aby spolu jeli na nákup. Olga mu vyčítala, že o věcech moc přemýšlí, příště přesně naopak. „To se nad tím nemůžeš víc zamyslet? Seš snad malý děcko, co musí mít věci hned?“

Olga vlastně nebyla daleko od pravdy. Tou svou věčnou nespokojeností a nároky totiž ve Františkovi zasela takový pocit viny, že se pak už jen jako dítě snažil slepě zavděčit své „mamince“. „Všechno dělám blbě. Musí se mnou být něco hrozně špatně, když je moje partnerka pořád takhle nespokojená se vším, co udělám...“ Ten silný pocit viny ho nutil k tomu, aby se jí vždycky snažil ve všem vyhovět, uklidnit, vysvětlit, odprosit, usmířit, jen aby Olga byla konečně spokojená a on měl už konečně klid a necítil se stále jako viník.

~

Situace se ale stále stupňovala a vyostřovala. „Já už nevím, co mám dělat! Už nemůžu přidat a přitom ona chce pořád víc!“ František byl frustrovaný nejvíce z toho, že ať udělal, co udělal, stejně to nikdy nebylo dost. Dělal vše, co jí na očích viděl, poslouchal ji, aby se nezlobila, ale moc si nepomohl, protože to se pak zas zlobila, že vedle sebe nemá silného muže a oporu, ale jen malého kluka. Ovšem nedej bože, když někdy jen malinko projevil s něčím nesouhlas. „Jak mi to můžeš říct? Zrovna mně, která to dělá pro naše dobro? To mám za to, co pro tebe a pro nás všechno dělám!“ spustila Olga. Takové situace pak končily jejími slzami a Františkovým „odvoláním“ nesouhlasu.

Postupně začal František na Olze vidět už jen samá negativa. Vyčítal jí její kontrolorství, a ani ho nenapadlo, jestli třeba není nějaký problém i na jeho straně. Ono to totiž nebylo tak černobílé, jak to začal vidět zase on. Že on je ten hodný, co se snaží, a ona stále nespokojená „rybářova žena“. František se v tom vztahu neustále choval jako ten, kdo nemá odpovědnost vůbec za nic. Všechno bylo pod její kontrolou, všechno kormidlovala ona, a tak všechno bylo na

ní – dokonce i za jeho pozdní příchody do práce byla zodpovědná ona. „Kdyby mě vzbudila, přišel bych včas. Vždyť přece viděla, že jsem zaspal!“ rozčiloval se. Když už tedy hlídá vše, proč ne i to, aby on vstal včas?

~

Když tedy byla Olga měsíc před porodem jejich dítěte a František se rozhodl, že od ní odejde. Zamiloval se do jedné své mladé klientky. Vlastně se mu jen líbila, ale byla vhodnou záminkou k tomu, aby si nějak ospravedlnil svůj odchod od Olgy. Nějakou dobu před tím to hrál na obě strany, ale pak jednou večer, opět po urputné bitvě mezi nimi, to už zkrátka nevydržel a přiznal, že má jinou, sbalil se a utekl pryč. „Pryč od těch nekonečných hádek, pryč z toho pekla, co tu zažívám!“

Zpočátku pocítil nesmírnou úlevu. S novou mladičkou přítelkyní bylo všechno takové klidnější, pro Františka lákavější. S ní se cítil jako princ na bílém koni, který zachraňuje svou smutnou princeznu a pomáhá jí k jejímu štěstí. Lenka byla ve své původní rodině takový otloukánek a Františkovi dělalo moc dobře, že jí plnil každé její přání. A dělalo mu dobře hlavně to, že mu za to byla vděčná a vůbec to pro ni nebyla samozřejmost, že se k ní někdo chová takhle gentlemany a hezky, s úctou. A co víc, nevyžadovala to po něm, jako to dělala Olga, ale vždy to ocenila.

Tohle rozložení sil se Františkovi moc líbilo. On byl zkrátka ten, kdo si nacházel bezbranné a smutné partnerky a dělalo mu dobře, že jim mohl pomáhat s jejich životem a starat se o jejich spokojenost. Klidně i na svůj úkor, to nevadí, hlavně, že s ním bude jeho vyvolená spokojená a on se bude cítit užitečný a potřebný. Ostatně i Olgu si takhle taky našel, jen nepočítal s tím, že to, co nabídne zpočátku sám od sebe, by po něm pak mohla jeho partnerka tvrdě vymáhat.

~

Chvíli to vypadalo, že útek ze vztahu s Olgou byla ta nejlepší věc, co pro sebe mohl udělat. Jenže postupně v něm rostl takový šířavý

Rozhovor

Zdenka: Pro mě z příběhu Františka vystupuje hodně pojetí zodpovědnosti. Ono to u něj na první pohled vypadá, že je až takový „přezodpovědný“, alespoň on se tak viděl a stavěl na tom. Ale jak je to všechno relativní. Zůstal s těhotnou přítelkyní, se kterou to pro sebe takřka hned od začátku do budoucna neviděl. Tak odpovědný ve svých očích byl, že se k tomu postavil nakonec „po chlapsku.“ Ale taky se na to můžeme podívat tak, že to už hasil požár, který si předtím sám založil. Proč s ní vůbec byl, když to na budoucnost neviděl? A když už, tak proč se aspoň nepostaral zodpovědně o to, aby jeho partnerka neotěhotněla? Obráceně to platí samozřejmě taky, ale teď sledujeme příběh Františka, ne Olgy.

Hanka: Jestli tomu dobře rozumím, tak on si fakt myslel, jak moc je zodpovědný, že té ženě nabídl okamžitě řešení té situace, ale když koukneme ještě před to, tak zodpovědně by bylo starat se o to, aby se do takové situace vůbec nedostal.

Zdenka: Přesně tak to myslím – jde o to, do jaké minulosti ten náš pohled napřáhneme. Já si třeba docela všímám takové obvyklé formulace, kdy lidi řeknou, že se „museli“ ženit či vdávat. A oni tomu fakt věří, že museli, ale fakticky nemuseli, nikdo je tam nepřitáhl s pytlek přes hlavu a nedržel jim pistoli u hlavy. To své „ano“ řekli sami. Dokonce i když je žena těhotná, tak nemusí. Pořád se může ona i partner rozhodnout i jinak.

Hanka: Myslíš třeba jít na interrupci? To už je teda ale dost drastárna...

Zdenka: Nemluvím hned o interrupci. Já jen říkám, že když se vzali, tak si zkrátka pro sebe ze všech možných variant vybrali variantu „svatba“. Když například hovoří žena o tom, že se musela vdávat, tak ale taky mohla zůstat svobodnou matkou a zůstat jen sama s dítětem, nebo si hned či časem vzít někoho, taky mohla zvolit různá bolestná řešení typu interrupce, adopce... Vůbec neříkám, jak to kdo má udělat, ale snažím se na tomhle příkladu jen poukázat na tu